

ISSN 1300-3291

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 41
Mart 1995

MAVİBURUT
YAYINLARI

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince ince-
lenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli,
2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

cocuklar için edebiyat dergisi

Sayı; 41

Mart 1995

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Ayla Çınaroğlu
Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

©MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. Kat:4

80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0-212) 252 63 75 -76 * Faks: (0-212) 244 08 60

Ayda **bir** çıkar. Fiyatı: 75.000 TL.

Abonelik bedeli :

Yıllık 12 sayı: 700.000 TL.

Taahhütlü: 868.000 TL.

(Cilt kapağı her yılın sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM 70.

Yurtdışı Taahhütlü: DM 80.

Filmler: Reprograf(511 38 26)

Kapak Renk Ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)

İç Baskı: Tok Ofset (565 86 34)

Kapak Baskısı: Ak Basım (244 58 16)

Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

ISSN 1300-3291

Kapak: Nural Birden

Merhaba!

1995'in ilkbaharı da sonunda geldi. Çok değil tam dört ilkbahar sonra 2000'li yıllar başlıyor. Konuşmalarımızda şöyle sözler yer alacak artık: "Bu yıl tatile gidemedik, belki iki bin üçte gideriz." Kırmızıfare'nin dokuzuncu cildi iki bin yılında çıkacak. Hepimiz dört yıl daha büyümüş olacağız. Bu yıl birinci sınıfta olanlarınız iki bin yılında ortaokula başlayacak; beşinci sınıfta olanlarınız da lise öğrencisi olacak. Kimileriniz büyüyünce ne olmak istediğimize çoktan karar vermiş olacaksınız, kiminizse özel okul sınavları için ter döküyor olacaksınız, kim bilir...

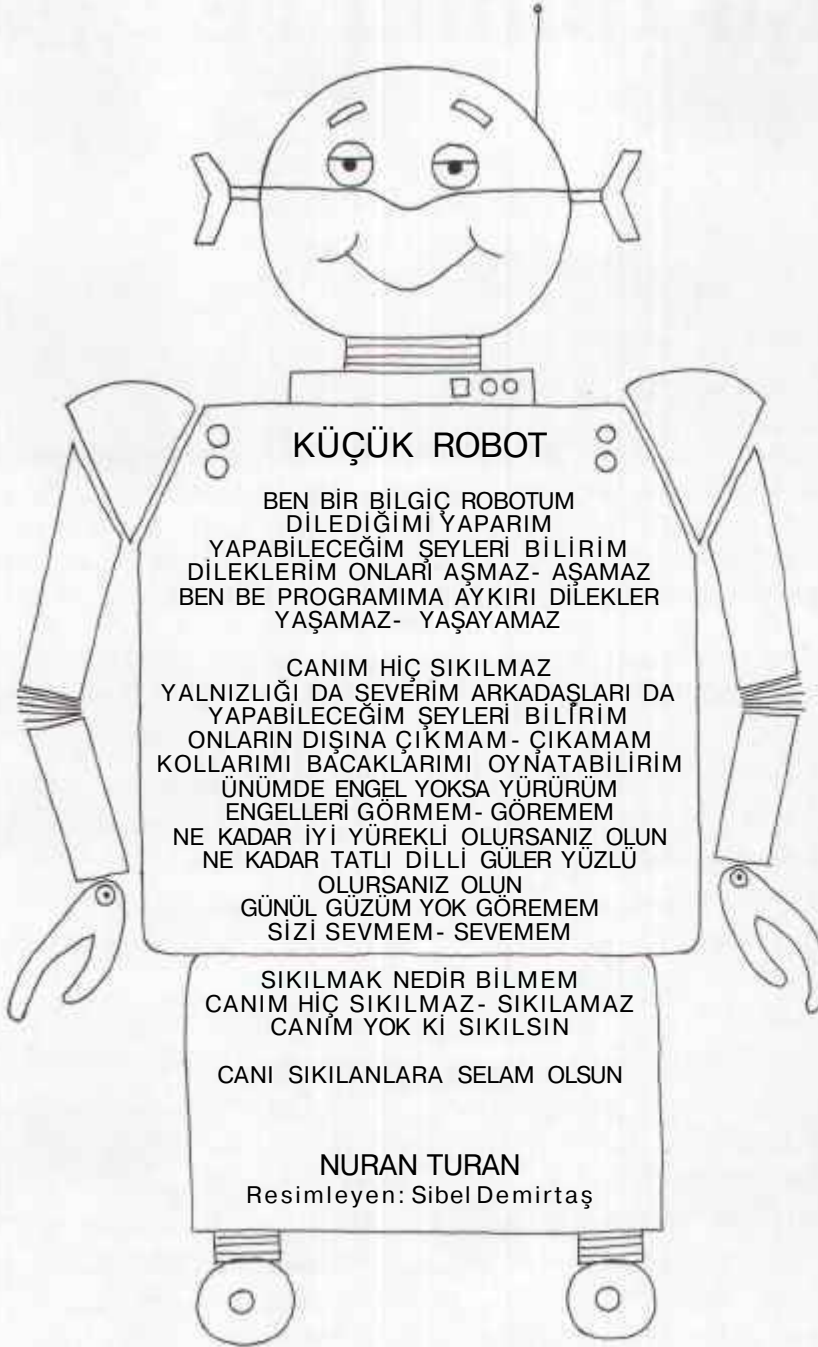
İki bin yılı gelmeden önce, sizin gibi bu ortak geleceği paylaşacak olan arkadaşlarınıza nasıl bir 2000 yılı düşlediğimizi anlatmak istemez misiniz? Bir fotoğrafınızla birlikte, "**Nasıl bir 2000 yılı istiyorum?**" konulu tek sayfalık bir yazı yazıp hemen bize yollayın. Yazınızı fotoğrafınızla birlikte dergide basacağız ve en güzel yazıyı yine sizler seçeceksiniz. İlginç ve güzel yazılar da ödüllendirilecek. Adresimizi biliyorsunuz: **Kırmızıfare Dergisi** Yeniçarşı Cad. 33/2 Ferah Ap. Galatasaray İstanbul.

Haydi kalem başına!

Fatih Erdoğan

Kilerdekiler

Küçük Robot	Nuran Turan 3
Yeşil Hanım ve Ağacı	Aslı Niyazioğlu 4
Ayı	James Oliver Curwood 9
Fındıkfaresi	15
Düş mü Gerçek mi?	Melek Güngör 19
Öğretmenin Sevinci	Güngör Köknel 26
Serdar'ın Gezi Notları (Bali'de İnanç)	Nuran Turan 31
Bir Kitap Bir Yazar	Selma Erdoğan 32

KÜÇÜK ROBOT

BEN BİR BİLGİCİ ROBOTUM
DİLEDİĞİMİ YAPARIM
YAPABİLECEĞİM ŞEYLERİ BİLİRİM
DİLEKLERİM ONLARI AŞMAZ- AŞAMAZ
BEN BE PROGRAMIMA AYKIRI DİLEKLER
YAŞAMAZ- YAŞAYAMAZ

CANIM HİÇ SIKILMAZ
YALNIZLIĞI DA SEVERİM ARKADAŞLARI DA
YAPABİLECEĞİM ŞEYLERİ BİLİRİM
ONLARIN DIŞINA ÇIKMAM- ÇIKAMAM
KOLLARIMI BACAĞLARIMI OYNATABİLİRİM
ÜNÜMDE ENGEL YOKSA YÜRÜRÜM
ENGELLERİ GÖRMEM- GÖREMEM
NE KADAR İYİ YÜREKLİ OLURSANIZ OLUN
NE KADAR TATLI DİLLİ GÜLER YÜZLÜ
OLURSANIZ OLUN
GÜNÜL GÜZÜM YOK GÖREMEM
SİZİ SEVMEM- SEVEMEM

SIKILMAK NEDİR BİLMEM
CANIM HİÇ SIKILMAZ- SIKILAMAZ
CANIM YOK Kİ SIKILSIN

CANI SIKILANLARA SELAM OLSUN

NURAN TURAN

Resimleyen: Sibel Demirtaş

Yeşil Hanım ve Ağacı

Aslı Niyazioğlu

Res: Attila Akdeniz

Uzun zaman önce (on yıl oldu herhalde) babam bana ağaçlarda yaşayan bir Yeşil Hanım'dan bahsetmişti. Ama fazla anlatmamıştı. O zamandan beri beklerim Yeşil Hanım'ın hikâyesini. Geçenlerde bulduğumu düşündüm ve sizlere ve babama yazdım. Umarım doğru hikâyedir baba.

4

Bir ağaçta yaşarmış Yeşil Hanım. Dalların arasında, düşlerin içinde. Güneş gelirmiş her sabah. Penceresini tıklatırmış. Tık tık (Aslında tavan olmadığından doğrudan yukarıdan da gelebilirmiş ama, kibarmış güneş. Üstelik Yeşil Hanım'ı çok severmiş.)

"Günaydın," demiş. 'Yeşil Hanım, bu sabah nasılsınız?'

Beraber çay içer, kocaman kurabiyelerden yerlermiş.

Dedikodu da yaparlarmış biraz.

Sonra Yeşil Hanım kendi işinin başına dönermiş, güneş

kendi işinin başına.

Sapsarı çiçekler varmış.

Büyülü mantarlar.

Yeşil Hanım, şarkılar mırıldanarak örgü örermiş, ya da dallarda dolaşmış. Evinin önünü süpürür, sarmaşıklarına çekidüzen verirmiş.

Bir ormanın içinde yaşarmış Yeşil Hanım'ın ağacı. Ufak tefek bir ağaç. Öylesine ufak ki, üzerinde boylu boyunca yatmak bile zor. Ama dallarını tam Yeşil Hanım'ın sevdiği gibi kıvrınca en kocaman çınarlardan bile daha rahat olurmuş. Geceleri incecik

dalları ve yapraklarıyla örtermiş üzerine Yeşil Hanım'ın.

O ormana geceleri, en koyu yeşillerle gelirmiş. Her adımıyla biraz daha koyu renkler. Kurbağalar bile koyu yeşil. Kurbağalar görünmez olur, kurbağalar susar.

Koskocaman ağaçlar susar. Sessizlik. Yeşil Hanım'ın ağacı hiç korkmazmış ama. Gece ne kadar sessiz olursa olsun, o cesurmuş. Çevresindeki kocaman kocaman meşelerin, kayınların, çamların onun dostu olduğunu da bilirmiş. Dallarının arasında Yeşil Hanım çoktan uyumuş. Düşlerinin derinliklerinde. Yıldızlar varmış. Ay varmış.

Baykuşlar korurmuş düşlerini sincapların (Sincaplar çok korkak, baykuşlar olmazsa uyuyamazlar.)

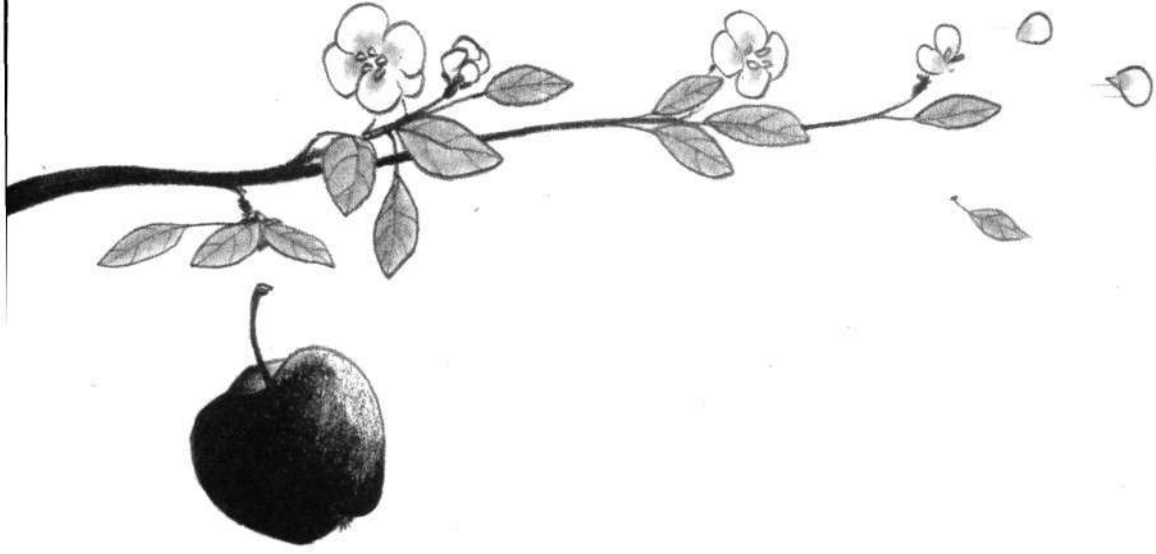
Geceler günleri izlermiş ormanda, günler geceleri. Süreksizce kayıp geçermiş ikisi birbirinin içinde. Ama bir gün, gün tüm kesinliğiyle gelmiş: o gün Yeşil Hanım'ın ağacının dallarında tortular belirmeye başlamış. Hastalanıyor mu?

Güneş o sabah sessiz sessiz içmiş çayını. "Sevgili Yeşil

Hanım," demiş. "Korkarım ağacınızın sağlığı iyi değil." Yeşil Hanım biraz paniklemiş, ama ağacı merak etmesin diye ses tonuna hemen çeki düzen vermiş. "Bir şeyi yoktur herhalde," demiş. "Belki küçük bir alerji."

Öğleye kadar "alerji" tüm dallara yayılmış. Ve ağaç, büyük bir üzüntüyle kendini pek de normal hissetmediğini söylemiş. Yeşil Hanım, usulca yapraklarını okşamış ağacının. Ama hiçbir şey yapamamış. Ne yapsın ki? Çevredeki tüm ağaçlar da başlarını eğmişler, ağacı seyrediyorlarmış hiçbir şey yapamadan. Ormandaki herkes şişliklerle başlayan ağaç hastalıklarını bilirmiş. Bu hastalığa yakalananın kurtuluşu olmadığını da. Kimse bir şey söylememiş. Zaten, Yeşil Hanım'ın ağacındaki tortular pek de şişliğe benzemiyormuş. Herkes bu kötü ihtimali kafasından atmaya çalışmış.

Güzel şeylerden bahsetmişler ağaca. Durgun düşüncelere dalmasın diye onu meşgul edecek sohbetler bulmuşlar. Konuşmuşlar da konuşmuşlar. Mantarlar, kayınlar, meşeler, tavşanlar...

Sarı çiçekler daha da sarı açmışlar. Hep gülümsemişler. Bir sarı çiçeğin gülümseyişi kadar güzel ne olabilir? Yeşil Hanım'ın ağacı da gülümsemiş. Derdini birazcık unutup dallarını Yeşil Hanım'ın omuzuna yaslamış.

Belki geceye kadar... Ama tortular kaybolmamış. İşin kötüsü biraz daha büyümüş. Her gece sincapları, tavşanları ve özellikle ağaçları tir tir titretmeye bayılan Gece, o gece yumuşacık gelmiş. Açık yeşillerle ve bir dolu yıldızla.

Herkes çok üzgünmüş. Ertesi sabah da tortular kaybolmamış, bir ertesi sabah da. Herkes çok severmiş ufak tefek ağacı. Yeşil Hanım'ı

sevdikleri kadar çok. Yeşil Hanım'sa artık şarkılar mırıldanamaz olmuş. Ağacına moral vermek için deniyormuş bazen ama zor.

Gün geçmek bilmiyormuş. Gece gitmek bilmiyor.

Ağaç kendini bir tuhaf hissediyor. Bekliyorlar.

Sonunda olmuş bir şey. Hem de olağanüstülüklerin hep olduğu orman için bile çok tuhaf bir şey. Ağaç çiçek açmış! Evet, tortulardan çiçekler çıkmış. Eflatun tonlarında çok güzel çiçekler. Kokuları taa uzaklara kadar giden. Bu çiçekler, tüm orman ahalisinin şaşkın ve hayran gözleri önünde büyümüşler. Büyümüşler, büyümüşler.

İyice açılmışlar. Ve aralara gizlenmiş yuvarlak kızılıklar görünmüş.

Peki bunlar ne acaba?

Küçük tavşanlar merakla kulaklarını kıpırdatmışlar. Yeşil Hanım bakmış bakmış anlayamamış. Her şeyi, her zaman bilen Bay Başkuş bile cevap verememiş. "Batı Rüzgârı bilir belki. Çok çok uzakları görmüştür o. Yakında yolu ormandan geçecek. Ona soralım." "Tamam, tamam, ona soralım," denmiş.

Batı Rüzgârı'nın büyük uğultularla belirttiği gün, herkes soruyu sormak için hazırmış. Hep beraber bağıracaklarmış ki, rüzgâr kendi gürültüsü içinde onları duyabilsin. Bir, iki... Daha üç diyemeden, rüzgâr ağaççığı iyice sallamış. Tüm çiçeklerini dökmüş. Derin bir iç çekiş yükselmiş yüzlerce ağızdan. Rüzgâr bunu duymuş, çok şaşırmış.

"Ne var?" diye sormuş.

"Ağaççığımıza ne yaptın? Çiçeklerimize ne yaptın?"

"Çiçeklerin dökülme zamanı çoktan gelmiş de geçiyor," demiş rüzgâr. "Görmüyor musunuz, bu bir elma ağacı."

Orman ahalisi o zamana

kadar hiç elma ağacı görmemiş ki! Şimdi, çiçekler dökülünce ortaya çıkan kırmızı kırmızı yuvarlaklara anlamadan bakmışlar. Batı Rüzgârı kahkahalarla gülmüş. "Bunlar elma," demiş. Ağacın dallarını iyice sallamış. Birkaç "elma" yere düşmüş. Çimenlere. Birisi neredeyse tavşanın kafasına çarpıyormuş. Birisi bir kayaya düşmüş, parçalanmış. Çok güzel bir koku yayılmış çevreye. Hemen tavşanlar "elma"nm çevresinde toplanmışlar. Koku, onları yemeğe çağırıyormuş. Şöyle bir tadına bakmışlar "elma"nm. Ve elmaları çok sevdiklerine karar vermişler. Hemen sincaplar, kuşlar ve diğerleri de koşmuşlar denemeye. Hepsi pek beğenmiş. Batı Rüzgârı bizimkilerin haline gülmekten iki büklüm olmuş. Öyle iki büklüm, kahkahalar içinde gitmiş. Arkasında yemyeşil ormanı ve ormanın ortasında kırmızı elma ağacını bırakmış.

Ağaç şaşkın, Yeşil Hanım şaşkın. Elmalarsa çok güzel.

AYI

James Oliver Curwood

Onuncu Bölüm

Böğürtlen Yiyenler

Dokuzuncu Bölümün Özeti: Miki geri dönüp Niua'ya yardım etmeye niyetli değildi. Çok açtı. Yiyecek bir şeyler arıyordu. Nihayet bir tavşan yakaladığında yaban kedisi Uşak'ın gelişini duymadı. Uşak'ın ona ilişmemesini korku olarak yorumlayan Miki, arkasından atıldı. Bundan sonra olanlar tam anlamıyla bir kavga değildi. Miki hayatında görmediği bir dayak yedi. Kendine geldiğinde her yeri ağrıyordu. Gelmiş olduğu yola bakıp Niua'yı hatırladı. Ama Uşak o yöne gitmişti. İnsan izi gördüğünde Challoner'i hatırlamış ve heyecanlanmıştı. Aynı yönde yürüyünce kamp ateşini gördü. Ama adamlar Challoner değildi. Üstelik kurt ya da tilki sanarak onu öldürmeye çalıştılar. Miki sindiği yerde hiç kımıldamadan öylece yattı. Tan ağarırken hiç tereddütsüz Niua'nın olduğu yöne döndü. Niua da Miki'nin izlerini takip ederek ilerliyordu. Yarı yolda buluştular. Sevgi gösterisinde bulunmadılar. Yan yana güneşe yattılar. Mutluydular.

9

Bütün Kivatin ülkesinde sessiz, uyuklayan bir yaz ortası hüküm sürüyordu. Hudson Körfezi'nden Althabasca'ya ve Yüksek Topraklardan Büyük Issızlıklar'ın kıyısına kadar ormanlar, ovalar ve bataklıklar güneşle yıkanan

günleri ve yıldızlarla dopdolu geceleri ile huzur ve unutuluş içinde yatmış uzanıyordu. Ağustosun bu Muku-Savin'i büyüme ayıydı, bu süre içinde vahşi hayat alabildiğine gelişip yayılıyordu.

Zira doğudan batıya bin altı yüz ve kuzeyden güneye de

bir o kadar kilometreyi içine alan bu çölümsü bölgenin yollarında insan hayatından eser yoktu, buralarda hiç böylesine insansız kalmamıştı. Bölgenin birkaç bin avcısı ve tuzakçısı, karıları ve çocukları ile uyumak, gevezelik etmek ve başka bir kışın savaşmaları ve faciaları tekrar başlamadan önce bu kısa sıcaklık ve bolluk haftalarında eğlenmek için Körfez Kumpanyası'nın bu gepgeniş diş ve tırnak ülkesi üzerine dağılmış olan kalelerinde toplanmışlardı.

Böylece vahşi hayvanlar geçici olarak dünyalarını ellerine almışlardı. Wild bütün insan kokularından

kurtulmuştu. Ava çıkılmıyordu. Hayvanların ayaklan altında tuzaklar açılmıyordu, yollarının üzerinde zehirli yemler bulunmuyordu.

Yeni bir hayvan nesli doğmuştu. Bu bir gençlik mevsimiydi. Onbinlerce, yüzbinlerce Wild bebeği ilk oyunlarını oynuyor, ilk derslerini öğreniyor ve ilk kışlarının korkunç tesadüflerine karşı koymak için hızla büyüyorlardı.

Ormanların iyiliksever ruhu ileriye görerek onlara yararlı tedbirleri almıştı. Her yerde bolluk hüküm sürüyordu. Yaban mersinleri ile

böğürtlenler, üveyzlerle saskatoon'ların etli yemişleri tam olgunlaşmıştı; ağaçların dalları ve sarmaşıkların filizleri meyvelerinin altında eğiliyordu, yaz yağmurlarının arkasından yeşil ve yumuşak çimenler boy atıyordu. Soğanlar topraktan fışkırıyor gibi görünüyor, bataklıkların ve göllerin kıyılarından yenilebilir bitkiler taşıyordu; her yandan bolluk ve bereket akıyordu.

Böyle bir ortamda Niua ile Miki en büyük ve sürekli hazları buluyorlardı. Bu ağustos ikindisinde, güneşe boğulmuş harikulade bir vadiye hakim yüksek bir düzlük üzerinde yatıyorlardı. Tatlı yaban mersinlerinin meyvelerini tıka basa yemiş olan Niua uyumuştı. Miki hemen hemen yarı açık gözlerle aşağısının hafif sisini seyrediyordu. Kayalıklar arasından akan ve çakıl yığınlarını aşan derenin ahenkli şırıltısı, bütün vadinin tatlı gevşek uğultusu ile ona doğru yükseliyordu.

Yarım saat boyunca gözlerine uyku girmediydi, sonra birdenbire gözleri açıldı ve kendini iyice uyanık hissetti.

Keskin bakışları vadiyi baştan başa dolaştı ve akşama kadar iyice bir uyku çekecek olan koca tembel Niua'nın üzerinde durdu. Daima hareketi elinde tutan Miki idi, bu sefer bir iki boğuk havlama koyvererek ayının kulaklarından birini ısırdı. Sanki ona:

"Kalk," diyordu. "Böyle bir günde uyumakla ne akla hizmet ediyorsun? Dere boyunca dolaşmaya gidelim."

Niua kalktı, yağlı gövdesi ile gerindi, esnedi. Kayıtsız küçük gözleri uçurumu süzdü. Miki doğruldu ve her zaman arkadaşına yola koyulmak arzusunu kabul ettirdiği içten ve kaygılı iniltisine başladı. Niua ona karşılık verdi ve birlikte uçurumdan aşağı inmeye koyuldular.

Şimdi altı aylık olmuşlardı. Miki'nin köşeli bacakları biçimleniyordu; göğsü dolgunlaşmıştı; boynu koca kafasına ve kuvvetli çenesine göre incecik görünmüyordu. Gövdesi enine boyuna öylesine gelişmişti ki kendi yaşındaki köpeklerin çoğundan bir misli büyüktü.

Ayı yavrusu, tostoparлак şeklini yitirmişti. Bununla birlikte görünüşü kısa bir

zaman önce anasından ayrılmış olduğunu açığa vuruyordu. Fakat çok genç yaşı için son derece yararlı olan o yumuşak huyunu bırakıyordu. Suminitik'in kanı sonunda kendini göstermeye başlamıştı ve dövüş sırasında önüne geçilmez bir gereklilik olmadıkça bir sığınak aramıyordu.

Yarın tabanı boyunca dört yüz metre ilerlendiğinde, minicik bir derenin sızıntı halinde aktığı bir yatağa rastlanıyordu. Orada bütün Shamattawa Ülkesi'nde bulunabilecek böğürtlenlerin en güzelleri yetişiyordu. Kirazlar gibi iri, mürekkep gibi kara, şekerli bir su ile çatlayacak derece şişmiş tanelerle öyle kalın salkımlar halinde sarkıyorlardı ki, bu meyvelerden daha nefis bir şey yoktu ve Niua, onların böyle bol bol yetiştiği toprağa sanki kendi malıymış gibi yanaşmıştı.

Miki de böğürtlenleri yiyip yutmayı öğrenmişti. Dere yatağına bu ikindi vakti işte bu sebeple gelmişlerdi. Zira böğürtlenler, çoktan tıka basa dolmuş midelere rağmen pekâlâ yenilebilirdi. Ayrıca Miki

için bu yer başka türden bir azık bakımından da pek verimliydi. Burada keklikler, tavşanlar, sincaplar ve yakalanması kolay, yumuşak, pek tatlı kuşların yuvaları vardı.

O gün, henüz ilk sulu yemiş lokmalarını almışlardı ki, kulaklarına niteliğinde yanılmayacakları bir gürültü çarptı. Her ikisi de akarsu yatağının içinde, kendilerinden sekiz-on metre yukarıda koparılan böğürtlenlerin hışırtısını işittiler. Bir hırsız, onların yiyeceklerini çalmaya gelmişti. Bir anda Miki dişlerini gösterdi, Niua ise tehdit edici bir şekilde burnunu kırıştırdı. Sessiz adımlarla gürültünün geldiği yöne doğru ilerlediler, bir maşa gibi düz ve açık bir alanın kıyısına geldiler. Orada çapı güçlükle bir metreyi bulabilen daire şeklinde bir böğürtlen kümesi yükseliyordu. Orada, kalçalarının üzerine oturmuş, meyvelerden simsiyah olmuş dallara kollarını uzatan, Niua'dan daha büyük, genç bir kara ayı duruyordu.

Bu içerleme ve öfke anı içinde, Niua bir ok gibi fırladı

ve böyle bir şeyi hiç beklemeyen düşmanın tam yanına indi. Ağzı böğürtlenlerle şişmiş bir halde apansız yakalanan bu ayı, Niua'nın ağırlığı altında, tıka basa dolu bir çuval gibi yuvarlandı; onları büyük bir ilgi ile seyreden Miki, heyecanlı bir alkışlama havlayışını koyuverdi. Pitu başına ne geldiğini anlayamadan önce ve böğürtlenlerin şurubu dudaklarından aka aka, Niua tarafından boğazından yakalanmış, kavga başlamıştı.

Oysa ayıların, özellikle gençlerinin, kendilerine özgü bir dövüş tarzı vardır ki; bu, iki kadının saç saça baş başa boğuşmasını hatırlatır. Her ikisinde de hiçbir oyun kuralı yoktur. Pitu ile Niua birbirlerine kenetlenirken arka ayakları harekete geçti ve havada kıllar uçuşmaya başladı. Pitu çoktan sırtüstü düşmüş, Niua dişlerini onun boğazına saplamıştı. Keskin tırnaklarıyla düşmanını çılgın gibi tırmalıyor, mahmuzluyordu.

Bu durumu gören Miki, içi sevinçle dolu yaklaştı, fakat Pitu'nun pençelerinden biri onu sarstı, sonra öbürü indi ve

Miki'nin çenesi kuru bir gürültü ile kapandı. Niua dişlerini gevşetmeksizin ve her ikisi de en ufak bir inilti çıkarmadan alt alta, üst üste yuvarlandılar. Tüylerle birlikte taşlar ve topraklar fırlıyor ve çakıllar büyük gürültülerle dere yatağına iniyordu. Hava bile dövüşün kızgınlığı ile titriyordu. Seyirci olarak duran Miki'nin davranışında şimdi kaygılı bir şüphe seziliyordu. Sekiz pençe ile kudurmuşçasına tırmalayan, yırtan dönüp duran ve kıvrılıp burkulan iki düşmandan kimin altta olduğunu ayırt etmek hemen hemen imkânsızdı. Miki hiç değilse üç dört dakika şüphe içinde kaldı; sonra Niua'nın sesini tanıdı; pek zayıf olmasına rağmen bunda yanılamazdı, bu bir bunaltı inleyişi idi.

Kendisinininkinden hayli ağır olan Pitu'nun gövdesi altında ezilip nefesi kesilen Niua bu üç dört dakikanın sonunda kendinden daha kuvvetli birine çatmış olduğunu anlamaya başladı. Pitu'nun bu üstünlüğü sırf boyundan ileri geliyordu, zira Niua savaşçı niteliği bakımından onu aşıyordu; talihinin tekrar

döneceğini umarak,
dövüşmeye devam etti. Pitu
onun böğürlerini yukardan
aşağı ve aşağıdan yukarı öyle
bir tırmalamaya başladı ki,
Miki kavgaya karışmanın
zamanı geldiğini kestirmeseydi
derisi yarı yarıya yüzülmüş
olacaktı. Bu kertede bile Niua
uğradığı işkenceye ulumadan
dayanıyordu.

Henüz bir saniye geçmemişti
ki Miki Pitu'nun kulağına
korkunç bir ısırışla yapışmıştı.
Böyle bir durumda yaşlı
Suminitik bile şiddetle
böğürürdü. Onu bu hisli
noktasından tutan yeni ve
meçhul şeyin verdiği dehşet ve
acıdan Pitu çığlıkları ile havayı
yırttı. Niua Miki'nin harekete
geçtiğini anlamıştı. Genç
ayının gövdesi altından
kurtuldu. Tam zamanıymış.
Kızgın bir boğanın yeri titreten
adımlarıyla dere yatağını
inerek, Pitu'nun anası
yetişiyordu. Onun
pençelerinden biri tam
kendisini yere yıkacağı anda
Niua bir mızrak gibi fırladı.

Vuruşu boşa giden yaşlı diş
ayı pek kızgın bir halde hâlâ
bağarmakta olan yavrusuna
doğru döndü. Miki keyifli bir
şekilde kurbanına asılmıştı.

Pitu'nun anası hemen hemen
tam yanına gelinceye kadar
içinde bulunduğu tehlikeden
haberi olmadı. Tam diş ayı
uzun kollarından birini balyoz
gibi indireceği anda onu
gördü. Vuruşu savuşturdu ve
ona kaldırılmış pençe kendi
yavrusunun kafasının yanına
öyle bir kuvvetle indi ki, onu
bir top gibi kaldırıp yirmi
metre aşağıya fırlattı.

Miki arkasını beklemedi.
Şimşek gibi bir hızla böğürtlen
kümesi içinde kayboldu ve
Niua'nın peşinden küçük dere
boğazının yokuşunu tozu
dumana katarak indi.

(Sürecek)

Çantamın Gizli Gözü (2)

Annem kitap okumak yararlıdır
demmişti. Bir kitap okudum. Çöpleri
sokaklara dökmek ayıptır,
yazıyordu kitapta. Yerlere tükürmek
de çevreyi kirletiyormuş. Ben hiç
yere tükürmüyorum, ama birinci
kattaki amca hep tükürüyor.
Karşımızdaki lokantada çalışan
adamlar da çöp varillerini her sabah
erkenden denize boşaltıyorlar.
Çevreyi ve doğayı bence biz
çocuklar değil, büyükler kirletiyor.
Çevre ve doğayı temiz tutmakla
ilgili uyarılar çocuk kitaplarında
değil, büyüklerin kitaplarında
olmalı.

Fındıkfarezi

Nasıl Bir Okul Düşlüyorum

Ben başta sevgi dolu bir okul düşlüyorum. Müdür, öğretmenler, öğrenciler olsun, herkesin sevgi dolu, öfkesiz, mutlu olmasını istiyorum.

Tabii başka isteklerim de var. Güzel lüks bir okul isterim ama öncelikle okulumun bize yararlı olmasını istiyorum.

İçinde bilgisayar, spor etkinlikleri, sanatla ilgili dallar olmasını istiyorum. En azından bu dersler matematik gibi derslerden yorulduğumuz zaman bizi dinlendirir. Hiç olmazsa müzik ve resim gibi derslerde test çözmeden, şarkı söyleyip resim yapabilmeyi istiyorum.

Ayrıca büyük bir kütüphanesi olsun istiyorum. Ayrıca kütüphanecilik dersleri verilen bir okul düşlüyorum. Böylece araştıracağım konuda kitap bulmayı öğrenmek istiyorum.

Bir de oyun alanının geniş olmasını, herkesin rahatlıkla koşup oynayabileceği, güzel bir bahçesi olsun istiyorum.

Ve her çocuğun istediği gibi, teneffüsün biraz uzun olmasını istiyorum ama eğer eğlenerek öğrenirsek belki buna gerek olmaz. Çünkü, eğlenerek öğrenmek istiyorum.

Gizem Bilgin

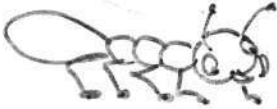
15

Karınca

Güneşin ışığına
susamıştı,
Küçük karınca...
Karnı tok, yorulmadan,
Bir koca kış geçirmişti.
Toprağın sıcak koynunda,
Uyumuş, dinçleşmişti.
Ama gün ışığına özlemi
Ve çalışma isteği
Azalmamış, artmıştı.
İşte, bahar gelmişti.
Yeryüzü yolculuğu,
Yeniden başlamıştı.
Cırcırböceğine inat,
Koşturmaya başladı.
Artık o çok mutluydu.
Yaşamın anlamı buydu...

Erman Çolak

Umut

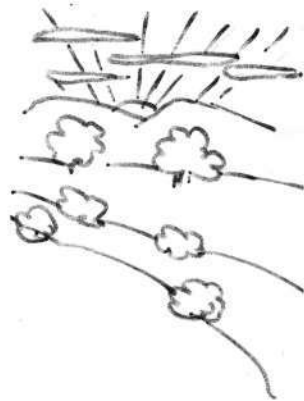
Bir başka dünyadır sanki
umut,
Geceleri, gündüzleri
Ölümü ve yaşamı belirler.
Bir tarihtir sanki umut
Göklerde aranır.
Yıldızların altında
düşünülen umutlar,
Sonsuz bir aşka dönüşür
Yok olamaz...

Işıl Cinmen

Hayalimdeki Orman

Hayalimdeki ormanda çiçekler renk renk
açsa.
Hayalimdeki ormanda çocuklar cıvı cıvı
oynasa.
Hayalimdeki ormanda doğadan parça
kopmasa.
Ne güzel olur hayalimdeki orman.
Hayalimdeki ormanda ağaçlar kesilmese
Ne güzel olur.
Kuşlar özgürce uça,
Hayvanlar rahat yaşasa.
Sevgiyle, özveriyle
Hayalimdeki orman
Gerçek olsa
Eda Özcan/Özel Efdal İlkokulu

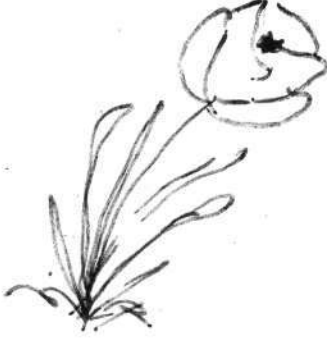

Bahar Gelince

Bahar gelince,
Kuşlar ötmeye,
Ağaçlar yeşermeye başlar.

Bahar gelince,
Yok olur kara bulutlar,
Pırıl pırıl güneş parıldar.

Bahar gelince,
O rengârenk kelebekler,
Konarlar o güzel çiçeklere.

Bahar gelince,
Durmaz böcek sesleri,
Sevilir kuzu sesleri.

Bahar gelince,
Canlanır bütün dünya,
Gidelim kırlara koşmaya

17

Eda Gürsel/Özel Efdal İlkokulu

Yaz Bahçem

Çok sevimli bir bahçem var;
Arılar bal yapar,
Ağaçları çiçek açar,
Yaz bahçem dolar.

Kelebekleri çiçeklere konar,
Ağaçkakanlar dalları oyar
Ateşböcekleri ışıklar saçar,
Bu bahçede gönüller coşar

Merve Emminik/Özel Efdal İlkokulu

Ayı Selamlayan Çocuk

Kavşak kenarındaki apartmanda bir anne çocuğuna bağıırıyordu:

"Aslı haydi yat, sabah kalkamayacaksın!"

Aslı'nın uykusu yoktu. Fakat annesine karşı da gelemeydi. Bu nedenle yatağına yattı. Perdeyi kaldırdı ve karşısında ayı gördü. Ona el salladı. Bir de baktı ki penceresinin önünde bir yıldız camı açmasını işaret ediyor. Yıldızla karşı gelmek istemedi. Yıldız ona kendisiyle beraber ayı görmeye gelmesini söyledi. Aslı filmlerde gördüğü gibi, yastığını kendisi gibi yatağına koydu. Yorganını üstüne örttü ve yıldızın sırtına bindi. Yıldızla beraber bulutların arasından geçerek ayın yanına vardılar. Aslı ve yıldız ayı selamladılar ve diğer gezegenleri görmek üzere yola koyuldular. Önce küçük bir gezegene vardılar. Burada bir kadın temizlik yapmaktan şikayet edip duruyordu. Hemen Aslı'nın eline bir süpürge vererek yerleri süpürmesini istedi. Aslı hemen yıldızın üstüne binip oradan kaçtı. Diğer bir gezegende küçük bir kedi vardı. Anlaşılan kedi Aslı'yı görünce çok korkmuştu ki hemen oradan kaçtı. Aslı da yıldızla binip başka bir gezegene doğru yola koyuldu.

Bu gezegendeysen üçgen suratlı, kare gözlü, dikdörtgen ağızlı ve yuvarlak burunlu, antenli, komik bir çocuk gördü. Çocuk durmadan:

"Merhaba! Ben Dimdom. Annemi istiyorum, annemi istiyorum," diyordu.

Dimdom'a annesinin kim olduğunu sormaya kalmadı ki, Dimdom'a çok benzeyen ama daha büyük bir yaratık yanımıza geldi ve Dimdom'a şöyle dedi:

"Dimdom! Doğru eve git, sana yabancılarla konuşma demiştim," dedi ve uzaklaştılar.

Aslı o ara bir ses duydu. Ses aynen şöyle diyordu:

"Aslı! Uyan artık! Okula geç kalacaksın!"

Aslı bunların; yani temizlik yapan kadının, küçük kedinin, Dimdom'la annesinin rüya olduğunu anlayınca çok üzüldü.

Ama yine de artık o ayı selamlayan bir çocuktan ve bunun mutluluğunu yaşıyordu.

DÜŞ MÜ GERÇEK Mİ?

Melek Güngör

Res.: Mustafa Delioğlu

Çocuk, oturmakta olduğu kasabanın hemen yanında yükselen tepelerden birine bin bir güçlkle tırmanırken, "Günbatımından önce bu

tepeye mutlaka ulaşmalıyım. Bakalım büyüklerden duyduğum gibi ada yedi renge bürünüyor mu?" diye söyleniyordu.

Kasaba deniz kıyısındaydı ve denizin açıklarında küçük bir ada bulunuyordu. Kan ter içinde tepeye ulaştıktan sonra soluklanarak etrafına bakındı.

"Oo, ne kadar güzel burası," dedi. "Evet ada da güneş ışığıyla ısıll ısıll yanıyor. Galiba büyüklerin hakkı var. Zahmetime değdi doğrusu."

Biraz bakındıktan sonra toprağa uzanarak etrafı seyretmeye koyuldu. Uzaktan görünen adaya, güneşe, gökte çeşitli biçimlere giren bulutlara

o kadar dalmıştı ki birinin onun bulunduğu yere doğru tırmanmakta olduğunu bir süre ayımsayamadı. Gürültü çoğalınca eğilip aşağıya baktı ve bir köylü kadının bulunduğu tepeye doğru zorlukla tırmanmaya çalıştığını gördü. Canı sıkıldı, bu güzel tepe üzerinde kendinden başka kimseyi istemiyordu.

"Burası benim krallığım, geri dön köylü!" diye bağırdı ona ama kadın inatla tırmanmayı sürdürüyordu. Biraz sonra da küçüğün olduğu yere ulaştı. Çok kapalı giyinmişti, yüzü bile görünmüyordu.

"Şöyle bir soluk alayım," diyerek yavaşça çocuğun yanına uzandı. "Artık eskisi kadar güçlü değilim, her geçen gün insanlar beni biraz daha çok hırpalıyorlar, kuvvetim azaldı."

Çocuk inanmazca baktı kadına:

"İnsanlar seni niçin hırpalıyorlar?" diye sordu. "Sen, şey çok yaşlı

görünüyorsun, insanlar yaşlılara eziyet etmemelidirler."

"Haklısın," diye içini çekti kadın. "Onlara her şeyi veriyorum ama yine de beni hırpalıyorlar." Çocuğa döndü. "İyi bir çocuk olduğunu biliyorum ama sen bile benim yanına gelmemi istemedin."

Çocuk utanmıştı.

"Afedersin," dedi, "Seni üzmem istemezdim."

"Hayır üzülmedim," diye cevapladı onu köylü kadın. "Aslında beni başkası sandın ve benim sizlere sunduğum güzellikleri başkasıyla

paylaşmak istemediğin için böyle düşündün." Çocuk iyice meraklanmıştı.

"Bize sunduğun güzellikler mi, nedir bunlar?" diye sordu. Yaşlı kadın başındaki örtülerden birini çıkardı, şimdi biraz daha genç görünüyordu.

"Bu tepe, ilerde gördüğün vadi, karşıdaki tepeler ve dağlar, denizdeki ada, gözlerinle gördüğün her şey," diye cevapladı soruyu.

Çocuk sinirlenmişti.

"Yok canım," diye karşı çıktı, "Yani bütün bunlar sana mı ait?"

Kadın, "Bir bakıma öyle sayılır, ben toprağın anasıyım," dedi. "Gördüğün her şeyin, dağ, taş, ırmak ve nehirlerin, köylerin, kasabaların, şehirlerin hatta etrafı çevreleyen denizlerin bile," diye sürdürdü konuşmasını gizemli bir tebessümle.

"İnanmam buna," diye aksilendi. "İsmin ne senin?"

"Bana binlerce yıl önce Kibela derlerdi. Bilmem bilir misin Kibela bu yerlerin ilk ana tanrıçasıdır. Yani eski insanlar için tüm bitkilerin, yabani hayvanların ve insanların annesi

sayılıyordum. Sonradan Artemis, Demeter gibi adlar verdiler bana. Şimdi ise daha güzel bir adım var. Bin yıldan beri üzerimde yaşayan insanların verdiği bir ad bu."

Çocuğun gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Binlerce yıl mı, peki şimdiki adın ne senin?" diye sordu. Kadın içini çekti.

"Şimdiki adım, evet şimdiki adım Anadolu. Ne güzel bir ad değil mi? Tam beni anlatıyor. Kibele'den, Demeter'den hatta Artemis'ten hepsinden güzel!"

Çocuğun kafası oldukça karışmıştı. Artık güneşin batışıyla da adaya vuran güneş ışıklarıyla da ilgilendirmiyordu.

Yanında oturan kadına bakmaktan kendini alamıyordu.

"Bunu bana kanıtla," diye inanmazlığını sürdürdü. Kadın üstündeki örtüleri çıkarmaya başladı.

"Evet, kanıtlamam gerek, bak istersen sana tanrıça Artemis olarak görüneyim. Binlerce yıl önceki adlarımdan biri gibi."

Birden çok değişmişti. Başındaki altın tacı ve yine altınlarla süslenmiş elbisesiyle

çok
görmem-
li bir
görünü-
mü var-
dı, her
yanın-
dan
ışıklar
saçıyor-
du.
Çocuk,
"Tanı-
dım
seni,"
diye
haykır-
dı.
Selçuk
Müze-
si'nde
görmüş-
tüm.

Demek sen osun. Ne kadar
güzelsin! Hatta ondan çok
daha güzel görüyorsun."

Kadın tekrar eski haline
döndü.

"Evet çok güzeldim," dedi.
"Söylemiştim sana, Bereket
Tanrısı Demeter diye de
anarlardı beni. Üzerimde
yaşayan tüm insanlara cömert
davranırdım. Hepsini
besleyebilirdim."

Kolunu kaldırdı, kol birden

ulu
çınarlar,
ırmaklar,
göller,
uçsuz
bucaksız
ekin
tarla-
larına
dönüştü.
Çocuk
iyice
şaşırmış-
tı.
"Nasıl ya-
pıyorsun
bunu?"
diye
merakla
sordu.
"Nasıl mı
yapıyo-
rum, bir

şey yapmam gerekmiyor ki.
Dedim ya ben Anadolu'yum.
Ama söylediğin doğru, belki bir
süre sonra bunu
yapamayacağım!"

Diğer kolunu kaldırdı, bu
sefer uçsuz bucaksız çöllerin
uzayıp gittiği, ağaçsız
tepelerin, kurumuş dere
yataklarının bulunduğu
görüntüler ortaya çıktı.

"Böyle olacağım," diye
sürdürdü konuşmasını.

fabrikalar yapıp havamı sularımı kirletiyorlar. Böyle sürerse dillere destan gençliğim, güzelliğim gidecek, yerine işte böyle çok yaşlı ve çirkin bir kadın gelecek."

Çocuk kadının çirkinleşmesini ürkerek izledi. Onun böyle çirkin bir cadı haline gelmesine çok üzülmüştü.

"Ne olur güzelleş," diye yalvardı. "Seni böyle

görmek istemiyorum."

Kadın soran gözlerle çocuğa baktı.

"Bana inanıyorsun değil mi?" dedi. "Yardıma gereksinimim var. Beni kurtar, yoksa... yoksa güneşin bu kadar güzel battığını belki sen de artık göremeyeceksin."

Çocuk, "Ama benim yapabileceğim bir şey yok ki," diye cevap verdi. "Tek başıma bir şey yapamam ben."

Kadın üzüntüyle başını salladı:

"Hep böyle oluyor," dedi. Üzerimde yaşayan kime başvursam bana tek başına bir şey yapamayacağını söylüyor. Oysa bana yardım

"İnsanlar bana böyle davranmaya devam ederse... sonum böyle olacak!"

Çocuk, "Nasıl davranıyorlar insanlar sana," diye sordu.

Kadın çocuğun yanına oturdu, üzüntüsünü gizleyemiyordu. "İnsanlar onlara yaşam veren, onları besleyene, yani bana, toprak anaya çok kötü davranıyorlar," diye içini çekti. Her tarafımı kirletiyorlar, ağaçlarımı kesiyor, ormanlarımı yakıp beni çöle çeviriyorlar. Yağmuru yağdıramıyorum. Sel oldu mu ağaçsız arazilerimin tüm verimini oluşturan toprağımı sular alıp denizlere sürüklüyor, sağlıksız

gerek."

Ayağa kalktı, yorgun, üzgün, üzerinden fabrika bacası, egzost dumanları tüten pis, pasaklı bir kadın olarak tepeden aşağıya doğru geldiği yönden geri dönmeye başladı. Bir yandan da:

"Sevmiyorsun beni, sen de sevmiyorsun beni," diye söyleniyordu.

Çocuk onun bu görünümüne, ondan gelen pis duman ve kokulara çok üzülmüştü.

"Yanlış," diye haykırdı. "Çok seviyorum seni, çok seviyorum inan bana!" Bu sözleri durmadan tekrarlıyordu.

Gözlerinden o kadar yaş boşaldı ki etrafını göremez oldu. Birden güneşin iyice battığını, havanın kararmakta olduğunu ayırımsadı. Başını gökyüzüne kaldırdı. Çeşitli şekillere bürünen bulutlar iyice uzaklaşmış, ay hafifçe görünür olmuştu. Kadının gittiği yöne doğru döndü, hiç kimse görünmüyordu.

"Düş gördüm ben," diye gözyaşlarını silerek doğruldu. Bir insan aynı zamanda hem bu kadar güzel, hem bu kadar çirkin, hem de bu kadar yaşlı ve bu kadar genç olabilir mi?

"Evet, düş gördüm ben," diye yineledi düşüncelerini. Tepeden aşağıya yürümeye başladı. Biraz sonra sık ağaçların yer aldığı bir korunun yanından geçerek evine dönüyordu. Birden dere kenarında insanların piknik yaptıktan sonra evlerine dönmek üzere toplandıklarını gördü. Kalabalık bir grup ağaçların altında kurdukları sofraları kaldırıyor, salıncakları çözüyor, yemek yedikleri tabak çanağı topluyorlardı. Etrafa döküp saçtıkları gazete kağıdı, yemek artığı, şişe ve naylon poşetlere ise dönüpte baktıkları bile yoktu. Çocuk tepede karşılaştığı kadının çirkinleştiği anı anımsadı. Onu çirkinleştiren bütün bu şeylere karşı büyük bir öfke duyuyordu. Dayanamazdı buna. Hemen piknikçilerin arasında dolaşarak attıkları çöpleri toplamaya başladı. Piknikçiler önce ne yaptığı anlayamamışlardı ve malzemelerini aşırnak istediğini sanıyorlardı. Onun sadece kendi ürettikleri çöpleri topladığını görmek gariplerine gitti. Kadınlar aralarında gülüştüler. Tüm dikkat

üzerindeydi. Derken piknik yapanların çocuklarından biri eğilip çimenlere atılmış bir gazeteyi yerden aldı, götürüp çocuğa uzattı.

"Abi, bunu da at," dedi

"Sen de yardım etsene," dedi

çocuk. Öbürü duraladı, bir piknikçilere, bir çocuğa baktı, sonra da onun gibi çalışmaya koyuldu. Diğer çocuklar da yardıma koştular ve hep birlikte topladıkları çöpleri yakındaki çöp bidonuna

taşıdılar. Büyüklere epeyce utanmışlardı, alay edemiyorlardı. artık.

Çocuk onları orada bırakıp yoluna devam etmeye başladı. Birden sanki birisi ensesini okşuyormuş gibi geldi ona. Birinin kendisine baktığı duygusuna kapıldı. Sevecen, güzel, tatlı bir bakıştı bu. Kim olduğunu görmek amacıyla etrafını araştırdı ama görünürlerde kimse yoktu.

"Toprak Ana," diye fısıldadı ama havaya sinmiş güzel çiçek kokularından başka hiçbir şey duyulmuyordu.

"Düş müydü bu gerçekten," diye düşünerek kasabaya yöneldi.

Öğretmenin Sevinci

Güngör Köknel

Resim: Emine İnkaya

26

"Öff! dedim belimi doğrulturken. "Nasıl da yorulmuşum." Oturduğum döşemenin üzerinden kalkıp, kendimi yumuşak bir koltuğa attım. Gözlerimi odanın içinde dolandırırken, çevreme serpiştirdiğim rengârenk uçurtmalara sevinçle baktım. Tüm renklerin gelip göz bebeklerime yerleştiğini duyumsadım.

Bir gökkuşağını anımsatan upuzun ve rengârenk kuyruklarıyla yerde, masanın, sandalyelerin üzerinde duran uçurtmalarımı parmağımı uzatarak, tek tek saydım. "Tam on iki uçurtma. Mahallenin çocuklarına yeter mi? Geçen yıl sekiz tane yapmıştım da, birkaç çocuk açıkta kalmıştı. Yetmeyecek olursa bir daha, bir daha yaparım, öyle çok malzemem var ki..."

Yaşlı bedenim oturduğum koltuğa biraz daha

gömülürken, ilk kez yorulduğumu hissettim. Beş gündür bu uçurtmalarla uğraşıyor, onları çocukların hoşuna gidecek biçimlere sokmaya çalışıyorum. Bundan öyle büyük bir sevinç duyuyorum ki, anlatması kolay değil.

Koltuğuma biraz daha gömülürken, "Yarın olsun, gökyüzü renklerle donanacak, bir yarın olsun," diye mırıldandım ve göz kapaklarımın ağırlaştığını hissettim.

Dışarıda yağmur yağıyor, çocuklar yağmur altında uçurtmalarını gökyüzüne salmaya çalışıyor ve bağışıyorlar "Uçurtmalarımız eriyor! Olamaz! Gökyüzüne ulaşmadan eriyor!.." Gökyüzünden mavi, mor, güneş rengi sular akıp gidiyor. Bir süredir havalar günlük güneşlik değil miydi? Kötü havalar başını alıp şu karşı

tepelerin ardında kaybolmuş, gülümseyen güneş tüm çevreye yerleşmemiş miydi? Uçurtmalarım! Güzelim uçurtmalarım nasıl da eriyorlar!.." diye haykırdım ve birden sıçradım. Ohh... Bu bir rüyaydı.

Yattığım yerden fırlayıp pencereye koştum. Sabah olmuş, öyle güzel bir gün başlamıştı ki, içim sevinçle doldu. Pencerenin kanadını ardına kadar açtım ve kollarımı iki yana açarak baharı kucakladım. Baharın ılık nefesi açık yakamdan içeri girip tüm vücudumu bir müjde gibi sardı.

Bugün kendimi çok canlı hissediyorum. İçi içine sığmaz bir çocuk gibiyim. Çocuksu sevinçlerle dolu olduğum için art arda neşeli kahkahalar attım. Artık giyinmeliyim, çocuklarımın beni bahçe kapılarında ya da pencere önlerinde beklediklerini biliyorum. Heyecanlı ve sabırsız olduklarını da. Çünkü üç bahardır böyle oluyor.

Giyinirken bir yandan da düşünüyorum. Öğretmen emeklisiyim. Ama emekli olmak bana göre değil, daha doğrusu öğrencilerimden

uzakta kalmak.

Bu düşünceyle ve onlara yakın olma tutkusuyla, bir okulun kantinini işlettim uzun süre. Mutluluk dolu günlerdi onlar. Minicik öğrenciler benden bir şey satın aldıklarında, ellerindeki paraya değil, sadece o küçük, aydınlık yüzlere bakardım. O anda yaşlı yüreğim bilinmedik sevinçlerle dolup taşardı.

Biraz daha yaşlanınca, o işi de bırakıp bu semte taşındım. Yalnız yaşıyorum, çocuklarım ve torunlarım yok ama, bu semtin tüm çocukları benim torunlarım, kopamadığım öğrencilerim. Bir de beni mutlu eden uçurtmalarım var.

Kendimi bu düşüncelerden kurtarıp, uçurtmalarımın yanına gittim. Onları iki koltuğumun altına sıkıştırıp hevesle dışarı fırladım. Bağırıyorum:

"Haydi çocuklar! Öğretmen dedeniz geldi!.. Uçurtmalarınız geldi!.."

Kulakları dışarıda olan çocuklar, bu sesle kendilerini dışarı attılar. Bir anda çevremi sarıp bağırıp çağırmaya, uçurtmalarına kavuşmak için sabırsızca tepinmeye başladılar.

"Durun!.. Durun!" diye bağırdım. Hepinize yetecek kadar var, sabırsız olmayın. Şu mor renkli uçurtma senin Can. Kuyruğu alacalı olan da Gün'ün. Palyaço suratlı olanını Deniz'e yaptım. Neredesin, küçük Deniz?"

Ohh... Nihayet uçurtmalarım afacan sahiplerini buldu. Çok mutluyum, çocuklar gibi seviniyorum. Küçük Deniz'in elinden tuttum, kırlara doğru koştuk.

"Koyuverin uçurtmalarınızı! Koyuverin rüzgâra karşı!.. Gökyüzünde martılar gibi süzölsünler, göğün rengine karışsın uçurtmalarınızın rengi!" diye haykırıyorum. Yoksa çocuklardan daha mı heyecanlıyım? Bu heyecanım çocuklara da yansıdı. Onlar da bağılıyor, çağırıyor, neşeli çığlıkları kırlarda yankılanıyor.

Papatyalı tepelere ulaştığımızda, uçurtmalarımızı hep birlikte baharın ılık rüzgârlarına karşı bıraktık. Onlar gittikçe yükseliyor, renkli kuşlar gibi süzölüyorlar. Gökyüzü onlarla doldu, sanki güneş yedi rengini salıvermiş de mora, turuncuya, kızıla boyamıştı bu sonsuz boşluğu.

"Nasıl da süslendi gökyüzü!

Görüyor musun, öğretmen dede? diye bağırdı Can uzaktan.

"Sanki gökyüzüne renkli bir tül çekilmiş," diye ilave etti Onur.

"Evet," diye yanıtladım başımı gökyüzünden ayırmadan. Bakın,bakın! Kuyruklarını nasıl da iki yana ahenkle sallıyorlar!

Bana bu çocuksu heyecanı veren, papatyalı tepeler mi, yoksa içimde birer tomurcuk gibi açan çocuklar mı? Doğrusu anlayamıyorum. Sevgili küçüklerim haykırıyorlar:

"Benim uçurtmam artık o kadar yüksekte ki, onu göremiyorum!"

"Benimkisi şu anda güneşle kucaklaşıyor, bunu görebiliyorum!"

Onlara gülümseyerek baktım. Bir an çocukluğumu anımsadım. Benim ve babamın elinde birer uçurtma var. Babam bağılıyor: "Haydi Ali, koyuver uçurtmanın ipini! Sal gökyüzüne, bugün gökyüzü bizim olacak! Yarışacağız seninle ve kazanacağım yarayı. Dondurma ısmarlayacaksın bana unutma haa!" Ardından neşeli kahkahalar. Yüreğim

burkudur gibi oldu.

Kendimi tekrar uçurtmalara ve çocuklara verdim.

"Elindeki yumağı yere at Deniz!" diye bağırdım. "Sal salabildiğin kadar ipi. Bak! Baharın ılık rüzgârları onu alıp nasıl da yücelere götürüyor!"

Onlara bakarken, güneşten kamaşan gözlerimi iyice

ovuşturdum. Küçük Deniz'e bakıp, "Bu mevsim en az onun

kadar taze, onun kadar canlı" diye düşündüm. Bu

canlılığı ben de içimde duyuyorum. Kıştan çıkmak kolay mı? Bir de benim gibi yaşlı olunca insan,

baharı nasıl da özlemle bekliyor. Kışın ölüm

sessizliğini yaşama dönüştürüyor taze bahar ve bir müjde gibi gelip, insanın taa yüreğine yerleşiyor sımsıcak.

"Öğretmen Dede bak!" diye bağırdı Gün uzaktan. "Şu ilerdeki kocaman ağaçta iki tane leylek var!"

"Tabii, onlar baharın habercileridir. Sıcak ülkelerden gelirler, kocaman kanatlarında takılı kalan sıcaklığı buralara kadar taşırlar!"

"Ama geçen bahar

yoklardı?" Yanlarından geçen bir uçurtma ile havalanan leylekler, bu rengârenk uçurtmaların içinde ahenkle kanat çırpıp bir kaybolup, bir çıkıyorlardı. Daha sonra uçurtmaların içinden sıyrılıp, gökyüzünün masmavi boşluğunda kaybolup gittiler. Leyleklere, mavi bir atlas gibi parlayan gökyüzüne ve papatyalı tepelere uzun uzun baktım. "Keşke her mevsim bu tür güzelliklerle dolu olsa," diye düşündüm.

"Haydi yarışın! Uçurtmalarınızı daha yücelere salın çocuklar!" diye bağıryorum. Sanki bu uçurtmalarla birlikte göğün maviliğini kucaklamak istiyorum.

"Öğretmen Dede, uçurtmamı kaçırdım elimden, yakala onu, lütfen! Yakala!.." diye bağıryor küçük Deniz ve bana doğru koşuyor.

"Üzülme," dedim. "Sana yeniden yapacağım. Hem öyle kocaman, öyle güzel olacak ki, gökyüzünde süzülürken tüm kuşlar onu kıskanacak."

"Şimdi istiyorum!" dedi ağlamaklı bir sesle. "Şimdi!"

Kuyruğunu sallayarak gittikçe uzaklaşan uçurtmanın

arkasından hüznle baktı küçüğüm. Sanki sevinçleri de onunla uzaklaşıyor. Elinden sıkıca tuttum.

"Haydi!" dedim. "Evde öyle çok malzeme var ki, hemen bir yenisini yapalım."

Deniz'i öz torunum gibi seviyorum. Papatyalı tepelerden aşağı doğru koşarken içim heyecan dolu. Seyrek beyaz saçlarım rüzgârda uçuşurken, göğsüm bir körük gibi kalkıp iniyor. Olsun... Yine de kendimi yanımdaki çocuk kadar genç, dinç hissediyorum, dahası mutlu.

Başımı arkaya çevirip diğer çocuklara baktım. Onlar uçurtmaları ve sevinçleriyle başbaşıydılar. Neşe dolu çığlıkları papatyalı tepelerde yankılanıyordu. Deniz'in elini daha bir sıkı tutup bağırdım:

"Haydi küçüğüm! Daha çabuk olalım. Bahar rüzgârları ve masmavi gökyüzü bizi bekliyor!.."

İçimdeki heyecan ve çocuksu sevinç gittikçe büyüyor...

Serdar'ın Gezi Notları

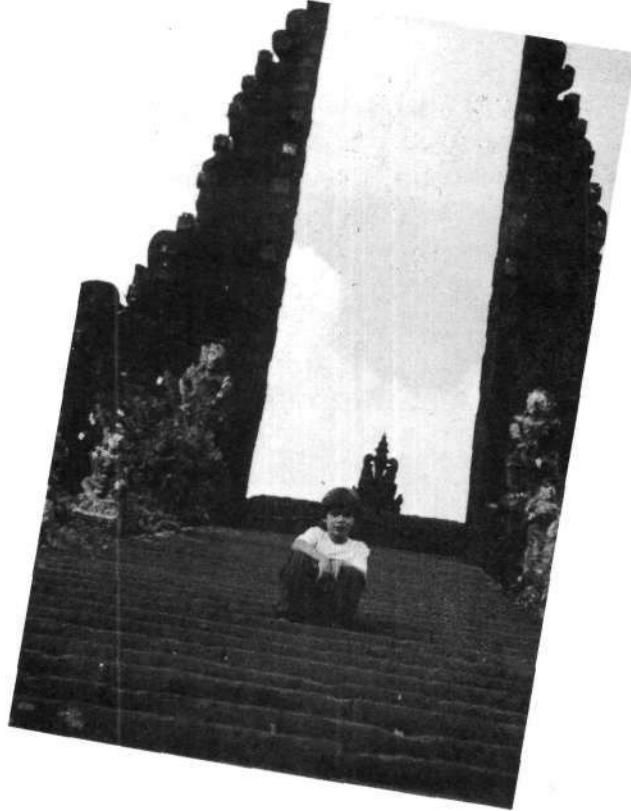
Bali'de inanç

Nuran Turan

Fotoğraflar: Nuran Turan

Endonezya'da halkın çoğunluğu müslüman. Bali'deyse Hindu. Bali'de o kadar çok tapınak var ki insan şaşıyor. Kocaman süslü süslü evleri gördükçe bunlar hep aynı kişinin mi diye soruyordum.

Meğer hepsi
tapınakmış.
Neredeyse
tapınaklar
evlerden çok
daha fazla.
Halk da çok
dindar.
Geleneklerine
çok bağlı.
Kocaman bir
tapınağın giriş
kapısına çıkan
merdivenlerde
otururken işte
bütün bunları
düşünüyordum

BİR KİTAP BİR YAZAR

Tenten

Hergé* çev.: Barış Kılıçbay * Yapı Kredi Yayınları *1995 * 64 sayfa * 30x22cm. * 1. hamur kağıt, karton kapak * 200.000 TL.

Tenten'i ne kadar tanıyorsunuz? Anne ve babanızın çocukluğunda en çok okunan çizgi-romanlardan biriydi Tenten. Tommiks, Teksas, Pekos Bill, Kinova, Teks ve daha başkaları da vardı ama, Tenten'in ve hâlâ okunmakta olan Red Kit'in ayrı bir yeri vardı.

Çizgi-romanlar bir zamanlar eğitimciler tarafından pek sevilmezdi. Yazıları az olduğu için okuma tembelliğine yol açtığı düşünülürdü. Ama çok kitap okuyan

yetişkinlerin çocukluklarında çok çizgi-roman okumuş oldukları görülünce bu düşünce biraz sarsıldı.

Tenten'in Belçikalı çizeri Hergé (asıl adı Remi Georges) önceleri günlük bir gazetede çizmeye başladığı Tenten'in bu kadar çok sevilmesine kendisi bile çok şaşırmış, çünkü çok fazla önemsemeden çiziyormuş Tenten'i ve köpeğini. Tenten önceleri bir izciymiş. Daha sonra ise gazeteci olmuş.

Tenten'in yakın arkadaşlarından biri bir köpek. Milou (Milu) olan adı da kimi zaman Fındık, kimi zaman Boncuk olarak Türkçeleştirilmiş.

Hergé, Tenten'in sevildiğini görünce onu daha bir ciddiye almış. Çizimlerdeki ayrıntılara verdiği önem bunu göstermektedir. Hayvanlar, bitkiler, otomobiller, giysiler büyük bir özenle ve aslına uygun olarak çizilmiştir. İlginç paçalı pantolonu ve hoş özellikleri olan dostları Kaptan Hadok, Profesör Turnusol ve ikiz polislerle yaşadığı serüvenlerle Tenten neredeyse bütün dünyayı dolaşır. Büyük boy albümler halinde yayımlanan Tenten'in ilk dört kitabı (*Altın Kıskaçlı Yengeç*, *Esrarengiz Yıldız*, *Tek Boynuzun Esrarı*, *Kızıl Korsan'ın Hazinesi*) Yapı Kredi Yayınları tarafından yayımlandı. Bütün kitapçılarda satılıyor, ama çevrenizde bulamıyorsanız bize başvurun. (Telefonumuz: 0212-252 63 75)

Mavibulut Yayınları

OKULÖNCESİ ETKİNLİKLERİ DİZİSİ

Artık Kendim Boyayabilirim * *Fatih Erdoğan*
Artık Kendim Çizebilirim * *Fatih Erdoğan*
Artık Kendim Kesebilirim * *Fatih Erdoğan*
Artık Kendim Sayabilirim * *Fatih Erdoğan*

İLK KİTAPLAR DİZİSİ

Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*
Canı Sıkılan Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*
Kardeş İsteyen Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*
Uyuyamıyor musun Küçük Ayı (Ciltli) * *Waddell-Firth*
Kırçıl Horoz (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Demet'in Bahçesi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Kedi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Balık (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Köpek (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Kuş (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Aç Tırtıl * *Eric Carle*
Annem ve Ben * *Leylâ Sakpınar*
Kardeşim ve Ben * *Leylâ Sakpınar*
Şıkırdak'ın Çıngırağı (Ciltli) * *Aysel Gürmen*

ARTIK KENDİM OKUYABİLİRİM DİZİSİ

Pabucumun Bağı Çözüldü * *Fatih Erdoğan*
Okula Geç Kaldım * *Fatih Erdoğan*
Dedem Bana Düdüğü Yaptı * *Fatih Erdoğan*
Geçiyordum Uğradım * *Fatih Erdoğan*

FINDIK KİTAPLAR DİZİSİ

Pufpuf Ayı Bal Peşinde * *A. A. Milne*
Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri * *A. A. Milne*
Park, Peri ve Belediye Başkanı * *Dilek Aykul Bishku*
Bayan Tutu Modaya Uyuyor * *Melek Güngör*
Gökyüzündeki Tuhaf Delik * *Dilek Aykul Bishku*

EDEBİYATA DOĞRU DİZİSİ (Ciltli)

Kanaryamın Öyküsü * *Ayla Çınaroğlu*
Al Takkeli Dev ile Mor Takkeli Dev * *Ayla Çınaroğlu*
Serdar'ın Öyküleri * *Nuran Turan*
Serdar'a Öyküler * *Nuran Turan*

KİTAP KURDU DİZİSİ (Ciltli)

Küçük Prens * *A. Exupery*
Uçurtmam Bulut Şimdi * *Sevim Ak*
Seni Seviyorum Coco * *Güngör Köknel*

DERGİLER

KIRMIZIFARE Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi
Şehir Hayvanları ve İnsanları İçin KEDİ Dergisi

İnadı bırakın!

UZAĞI
GÖRMENİN
EN KOLAY
YOLU
OKUMAKTIR

KIRMIZIFARE ABONELİK SERVİSİ: 0212-252 63 75-76